

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดของโรงเรียน
ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๐๙/๑๐๔๔๗ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาขอหารือการดำเนินการเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ สรุปความได้ว่า สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต ๒ มีข้อสงสัยเกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนี้

๑. กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาข้าราชการกระทำผิดวินัยและเป็นความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ด้วย การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด จะแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการทั้งสองมูลกรณี โดยคณะกรรมการคณะเดียวกันได้หรือไม่

๒. โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๓๕ บัญญัติให้โรงเรียนที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีสิทธิต่างๆ ในทรัพย์สินของโรงเรียน การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดและการใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน ผู้อำนวยการโรงเรียนจะดำเนินการเองได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ได้พิจารณาข้อหารือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยได้รับฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน) แล้ว ได้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ในเรื่องเกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดนั้น เดิมเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๘๘๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ มอบอำนาจการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดและการวินิจฉัยสั่งการเกี่ยวกับผู้รับผิดชอบค่าสินไหมทดแทนให้อำนาจการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา แต่ต่อมาเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๘๖๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๗ มอบอำนาจการแต่งตั้งคณะกรรมการ

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๕/๑๓๓ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นทางละเมิดให้แก่ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและผู้อำนวยการสถานศึกษา แล้วแต่กรณี

โดยที่คำสั่งดังกล่าวข้างต้นใช้ถ้อยคำไม่ชัดเจน จึงทำให้เกิดข้อถกเถียงในประเด็นเกี่ยวกับผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดกรณีเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของสถานศึกษา โดยฝ่ายหนึ่งเห็นว่าผู้อำนวยการสถานศึกษามีเพียงอำนาจในการแต่งตั้ง “คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นทางละเมิด” เท่านั้น ส่วนการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดและการวินิจฉัยสั่งการเกี่ยวกับผู้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนนั้นเป็นอำนาจของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา แต่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า การที่ผู้อำนวยการสถานศึกษาได้รับมอบอำนาจให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นทางละเมิด นั้นหมายถึงการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากนี้ การที่ปัจจุบันโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมีฐานะเป็นนิติบุคคล มีอำนาจบริหารจัดการทรัพย์สินของตนเอง ย่อมทำให้ผู้อำนวยการโรงเรียนมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดและใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนได้เพื่อมิให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนในเรื่องดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๐๙/ ๙๕๘๔ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาทุกเขตเพื่อซักซ้อมความเข้าใจ สรุปได้ว่า เลขธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้มอบอำนาจให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเบื้องต้นทางละเมิดเฉพาะกรณีเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเท่านั้น แต่กรณีเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของสถานศึกษา ผู้อำนวยการสถานศึกษาจะต้องดำเนินการเองตามที่ได้รับมอบอำนาจ

อย่างไรก็ดี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๒ เห็นว่าประเด็นเกี่ยวกับผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดกรณีเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของสถานศึกษายังไม่มีความชัดเจน โดยกรณีหนึ่งที่เป็นปัญหาข้อสงสัยขณะนี้คือการกระทำละเมิดของผู้อำนวยการสถานศึกษาแห่งหนึ่ง สรุปความได้ว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือลับมาก ที่ ตผ ๐๐๑๗/๓๘ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขอให้ดำเนินการทางวินัยและทางละเมิดกับนางปิยนันท์ ภิรมย์ไกรภักดิ์ อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนดอนเมืองจาตุรจินดา กรณีไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ทำให้ส่วนราชการเสียหายและกระทำละเมิดต่อส่วนราชการ ในสองมูลกรณีดังนี้

๑. กรณีขอรื้อถอนบ้านพักครู โดยอ้างว่ามีสภาพทรุดโทรม หากซ่อมแซมจะต้องเสียค่าใช้จ่ายจำนวนมาก โดยการดำเนินการดังกล่าวไม่มีการตรวจสอบจากกองออกแบบเสียก่อน ต่อมาเมื่อกรมธนารักษ์ได้อนุมัติเรื่อง นางปิยนันท์ฯ กลับสั่งชะลอการรื้อถอนไว้ก่อน และให้ครูซึ่งไม่มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านเข้าพักอาศัย การกระทำดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ากรณียังไม่มี ความจำเป็นอย่างแท้จริงที่

จะต้องรื้อถอนบ้านพักครู ซึ่งหากไม่มีการตรวจสอบในเรื่องนี้ก็อาจเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของทางราชการต้องถูกรื้อถอนและถูกจำหน่ายออกจากบัญชีไปโดยไม่สมควร

๒. กรณีเรียกเงินตอบแทนการต่อสัญญาเช่าพื้นที่ของโรงเรียนสำหรับจำหน่ายสินค้าจากเอกชน โดยให้ผู้เช่าบริจาคเงินให้แก่สมาคมผู้ปกครองและครูเพื่อนำไปจัดซื้อรถตู้คันใหม่ไว้ใช้ในกิจการของโรงเรียน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวไม่เป็นไปตามแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มในสถานศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๔ ตามหนังสือกรมสามัญศึกษาที่ ศธ ๐๘๐๖/๑๘๑๙๑ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๔ ที่กำหนดให้สถานศึกษาดำเนินการคัดเลือกร้านค้าหรือผู้ประกอบการในสถานศึกษาโดยเปิดเผยและโปร่งใส โดยเมื่อสถานศึกษาได้รับเงินค่าตอบแทนจากร้านค้าหรือผู้ประกอบการแล้วให้นำส่งเป็นเงินบำรุงการศึกษา

จากข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๒ จึงมีข้อสงสัยว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเป็นอำนาจของผู้ใด และกรณีสามารถแต่งตั้งคณะกรรมการคณะเดียวสอบสวนทั้งความผิดทางวินัยและความรับผิดชอบทางละเมิดได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา(คณะพิเศษ)ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อหาหรือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมีประเด็นที่ต้องพิจารณา ๒ ประเด็น ดังนี้

๑. กรณีเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดจะเป็นอำนาจของผู้ใด

๒. กรณีมีมูลกล่าวหาว่าการกระทำของข้าราชการครูเป็นความผิดทางวินัยและความรับผิดชอบทางละเมิด การสอบสวนทั้งสองกรณีจะสามารถดำเนินการโดยคณะกรรมการคณะเดียวกันได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา(คณะพิเศษ)ได้พิจารณาประเด็นปัญหาดังกล่าวแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า เมื่อโรงเรียนเป็นส่วนราชการในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็น “หน่วยงานของรัฐ” ตามมาตรา ๔^๑ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในฐานะ “หัวหน้าหน่วยงานของรัฐ” จึงเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดกรณีเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สิน

^๑ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา และให้หมายความรวมถึงหน่วยงานอื่นของรัฐที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

ของสถานศึกษา ทั้งนี้ ตามข้อ ๘^๒ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ตามข้อหารือ เมื่อเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๘๖๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๗ มอบอำนาจการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นทางละเมิดให้แก่ผู้อำนวยการสถานศึกษากรณีเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของสถานศึกษาแล้ว ประเด็นว่าผู้ใดจะเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดจึงอาจแยกพิจารณาได้เป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. ผู้กระทำละเมิดเป็นข้าราชการครู

กรณีข้าราชการครูกระทำละเมิด ผู้อำนวยการสถานศึกษาในฐานะผู้ได้รับมอบอำนาจจากเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจะเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด

๒. ผู้กระทำละเมิดเป็นผู้บริหารสถานศึกษา

๒.๑ ผู้กระทำละเมิดยังดำรงตำแหน่งในสถานศึกษาแห่งเดิม

กรณีผู้อำนวยการสถานศึกษาผู้กระทำละเมิดยังดำรงตำแหน่งในสถานศึกษาแห่งเดิม เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในฐานะผู้บังคับบัญชาข้าราชการในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหรือในสถานศึกษาที่อยู่ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ตามมาตรา ๓๐ วรรคสาม^๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ ย่อมเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด^๔

^๒ ข้อ ๘ เมื่อเกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐแห่งใด และหัวหน้าหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น ให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐดังกล่าวแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดขึ้นคณะหนึ่งโดยไม่ชักช้า เพื่อพิจารณาเสนอความเห็นเกี่ยวกับผู้ต้องรับผิดและจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ผู้นั้นต้องชดใช้

ฯลฯ

ฯลฯ

^๓ มาตรา ๓๐ ฯลฯ ฯลฯ

ให้เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งรับผิดชอบบังคับบัญชาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานตามมาตรา ๑๐ (๔) เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหรือในสถานศึกษาที่อยู่ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ

^๔ ซึ่งเป็นการเทียบเคียงหลักการที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เคยวินิจฉัยไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๑๕๔/๒๕๔๘ (บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดและอายุความในการใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนขององค์การพอกหนัง ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๕/๖๕ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี) สรุปได้ว่า กรณีที่ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดเป็นผู้กระทำละเมิด จะต้องให้ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรือรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหรือกำกับดูแลหรือควบคุมการปฏิบัติงานของบุคคลดังกล่าวเป็นผู้แต่งตั้ง

๒.๒ ผู้กระทำละเมิดได้ย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ในสถานศึกษาแห่งอื่นแล้ว

กรณีผู้อำนวยการสถานศึกษาผู้กระทำละเมิดได้ย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ในสถานศึกษาแห่งอื่นแล้ว และผู้อำนวยการสถานศึกษาปัจจุบันมิได้เป็นผู้มีส่วนร่วมหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดอันอาจจะทำให้การสอบสวนขาดความเป็นกลาง ผู้อำนวยการสถานศึกษาปัจจุบันในฐานะผู้ได้รับมอบอำนาจจากเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานย่อมเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดได้ สำหรับกรณีที่หาหรือมานี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้อำนวยการโรงเรียนผู้กระทำละเมิด(นางปิยนันทฯ)ได้ย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ในสถานศึกษาแห่งอื่นแล้ว และผู้อำนวยการโรงเรียนดอนเมืองจาตุรจินดาปัจจุบันซึ่งย้ายมาจากโรงเรียนอื่นนั้นไม่มีส่วนร่วมหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำละเมิดของนางปิยนันทฯ ดังนั้น ผู้อำนวยการโรงเรียนปัจจุบันจึงสามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดกรณีดังกล่าวได้

ประเด็นที่สอง เห็นว่า เมื่อกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการสอบสวนทางวินัยของข้าราชการครูและการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดไว้เป็นการเฉพาะสำหรับการสอบสวนแต่ละกรณี กล่าวคือ การสอบสวนทางวินัยเป็นไปตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ขณะที่การสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดเป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ การแต่งตั้งคณะกรรมการให้ดำเนินการสอบสวนมูลความผิดในสองกรณีจึงต้องแยกเป็นสองคำสั่งตามกฎหมายแต่ละฉบับ

อย่างไรก็ดี โดยที่บทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องมิได้กำหนดห้ามแต่งตั้งบุคคลเดียวกันเป็นทั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยและกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด กรณีจึงอาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยและคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด ซึ่งประกอบด้วยกรรมการที่เป็นบุคคลเดียวกันทั้งสองคณะ แต่ทั้งนี้ จะต้องไม่ขัดหรือแย้งกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายทั้งสองฉบับ และเพื่อมิให้การสอบสวนต้องซ้ำซ้อนกัน คณะกรรมการทั้งสองคณะอาจดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริง รับฟังคำชี้แจงและพยานหลักฐานต่างๆ ให้เป็นที่ยุติไปในคราวเดียวกัน แต่จะต้องแยกสำนวนการสอบสวนทั้งสองมูลกรณีออกจากกันโดยชัดเจน เพื่อความสะดวกในการวินิจฉัยสั่งการเกี่ยวกับความรับผิดในแต่ละกรณีต่อไป

(ลงชื่อ) คุณพรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

คณะกรรมการแทน ทั้งนี้ โดยเป็นการนำข้อ ๑๒ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ฯ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙